

ADEMLOOS

Amy McCulloch

Ademloos

Vertaald uit het Engels door Willeke Lempens

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Breathless*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Michael Joseph, een deel van Penguin Random House, Londen 2022

© Tiger Tales Limited, 2022

© Vertaling uit het Engels: Willeke Lempens, 2022

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2022

© Auteursfoto: Charlotte Knee

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Loudmouth, Utrecht

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6254 1

ISBN 978 90 443 6255 8 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Angus –
de beste vader, mijn eerste lezer
en mijn grootste fan

Proloog

De dag van de top

Doorademen, Cecily.

Koude lucht vulde haar longen. Het was gek. Toen ze zich had proberen voor te stellen hoe het zou zijn om hierboven te ademen, had ze aangenomen dat het voelde alsof je het benauwd had, alsof je stikte. Of misschien zelfs alsof je verdronk.

Maar zo was het niet.

Ze voelde de wind striemen op het onbedekte stukje huid tussen haar halsdoek en haar zonnebril, gevolgd door een hevige windvlaag tegen haar hele lichaam die haar bijna op haar knieën dwong.

De lucht wás er wel. Hij deed alleen niet wat hij moest doen.

Ze was zo moe. Haar spieren hadden het zwaar terwijl ze door de sneeuw ploegde. Niet alleen haar spieren. Haar bloed. Haar longen. Haar hersenen.

Eigenlijk was het simpel: er zat niet genoeg zuurstof in de lucht – minder dan een derde van wat haar lichaam gewend was. De hoogtemeter op haar horloge gaf aan dat ze nog steeds boven de achtduizend meter zat. In de doodzone.

Haar hart ging als een razende tekeer. Ze keek over haar schouder.

Volgt hij me nu?

Ze stopte abrupt. Een kolossale figuur beende met logge passen door de verse sneeuw, achtervolgde haar, joeg haar op. Maar nee... Toen ze met haar ogen knipperde, besepte ze dat het slechts de schaduw van een wolk op de bergwand was.

Nu er niet meer genoeg zuurstof voor haar hersenen was, kon ze zelfs haar ogen niet meer vertrouwen!

Komt hij nog? Of wacht hij me beneden op?

Ze wist niet dat haar hart nóg sneller kon slaan. Maar dat deed het wel: het galoppeerde zo'n beetje door haar borstkas. Ook haar ademhaling versnelde, terwijl ze de ijle lucht met grote happen binnenhaalde. Ze voelde zich slap en haar hoofd tolde.

Wat deed het er ook toe of hij hoger of lager dan haar zat?

Over hém maak je je later maar zorgen. Nu moet je zorgen dat je het overleeft.

Ze bewoog zich zo snel als haar lichaam haar toestond. Ze was slechts één misstap verwijderd van een afgrond van wel duizend meter. En dan werd ze ook nog opgejaagd door spookvoetstappen.

Ze moest van deze berg af zien te komen.

En dat zou ze helemaal in haar eentje moeten doen.

CONCEPTVERSIE ÉÉN 'FOURTEEN CLEAN' – PROFIEL VAN EEN BERGSPORTLEGENDE

door Cecily Wong

Op zeeniveau is Charles McVeigh een man als ieder ander. Maar breng hem naar de doodszone – boven de achtduizend meter – en hij wordt bovenmenselijk.

Toen hij op [nog invoegen: datum] boven op de Manaslu stond, had hij gepresteerd wat velen onmogelijk hadden geacht: in minder dan een jaar tijd de top bereiken van de veertien hoogste bergen ter wereld, zonder hulp van extra zuurstof of touwen – waarmee hij zijn positie als de beste nog levende alpinist bestendigde.

Echter, misschien nog wel inspirerender dan zijn prestaties als bergbeklimmer zijn de gewaagde reddingsacties die hij onderweg heeft weten uit te voeren. Op de Dhaulagiri, de derde berg van zijn lijst, leidde hij de reddingsoperatie van twee Italiaanse broers die boven kamp vier waren gestrand. Hoewel hij een van hen wist te redden, was de ander helaas aan zijn verwondingen bezweken.

Dat hij één leven had weten te redden, nadat het koppel een hele nacht overgeleverd was geweest aan de ijskoude temperaturen en de ijle lucht, mocht al een wonder heten. Geen van beiden zou het hebben overleefd, als Charles niet zo vreselijk moedig was geweest om tijdens zijn afdaling om te keren en vanuit kamp drie terug te gaan. Het kostte de rest van het reddingsteam bijna veertien uur om hen te vinden. Zij zouden te laat zijn gekomen.

Deze redding – nog gevoegd bij de levens die hij had weten te redden op de Mount Everest, de Broad Peak en de Cho Oyu – zette Charles in één klap bij alle mondiale media in de schijnwerpers.

Maar wat drijft een man om zo tot het uiterste te gaan? Ik had het geluk om samen met Charles zijn laatste berg, de Manaslu, te mogen beklimmen en dit te ontdekken. [nog invoegen: interview – zodra ik dit heb!]

1

In een krappe hostelkamer, hoog boven de met gebedsvlaggen versierde straten van Thamel, de belangrijkste toeristenwijk van Kathmandu, Nepal, klapte Cecily haar laptop dicht. De inleiding van haar artikel was nog niet goed, maar als ze in een vroeg stadium maar alvast iets op papier had, was dat toch beter voor haar gierende zenuwen. Het was veel gemakkelijker om een zwak concept te fatsoeneren, dan tegen een lege bladzijde te moeten aankijken.

Vroeger dacht ze altijd dat een lege bladzijde haar grootste angst was. Dankzij Charles McVeigh stond ze nu op het punt om iets veel angstaanjagenders het hoofd te bieden.

De doodszone van de op zeven na hoogste berg ter wereld.

Haar hoofd bonkte nog van haar uitstapje naar Tom & Jerry's gisteravond. Ze was helemaal niet van plan geweest om veel te drinken, maar een van haar nieuwe teamgenoten – de Amerikaan Zach – had getrakteerd, en een kater leek een gering offer voor de band die ze daardoor met hem had kunnen smeden. Ze moest haar hoofd erbij houden op deze expeditie, maar ze was nu al uit balans.

Ze vloog overeind toen er een stevige roffel op de deur van haar hostelkamer klonk. Ze opende de deur en liet haar expeditieleider, Doug Manners, en de hoofdgids, Mingma Lakpa Sherpa, binnen. Ze hadden haar een dag eerder van het vliegveld opgehaald, waar Doug meteen herkenbaar was geweest met die bos zilverkleurig haar boven de in de bergen gebruikte huid. Vandaag liep hij echter met gebogen schouders en een vermoeide blik – niet de moedige bergpionier, de legende van de Britse alpinismewereld die ze zich

had voorgesteld. Ze had veel gelezen over zijn wapenfeiten in de hoge bergen: vijfmaal de Everest op, zowel vanaf het zuiden als vanaf de noordzijde, tezamen met talloze eerste beklimmingen van enkele minder bekende toppen in de Karakoram en de Andes. Jarenlang had hij gegidst voor een van 's werelds beste commerciële bedrijven in expedities op grote hoogte, Summit Extreme. Daarna was hij er vertrokken, om voor zichzelf te beginnen: Manners Mountaineering. Hij stond bekend om zijn no-nonsenseaanpak en zijn grote aandacht voor veiligheid.

Naast hem leek Mingma maar een tengere figuur, maar ze wist dat hij maar liefst vijftien keer op de top van de Everest had gestaan. Cecily kon amper bevatten wat een kracht en durf daarvoor nodig was.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Doug.

‘Ik denk het wel.’ Ze bladerde naar de lijst die ze had uitgeprint en voor in haar notitieblok had geplakt en liet hen alle uitrusting inspecteren die ze keurig had uitgespreid op het tweepersonsbed. Ze had die ochtend zelf alles zeker al tien keer gecheckt en had zorgvuldig elk voorwerp dat haar was verzocht mee te nemen afgevinkt. Niets vergeten. Niets achtergelaten.

Ditmaal, op deze berg, was ze vastbesloten goed beslagen ten ijs te komen.

‘Voel je je een beetje goed vanochtend?’ vroeg Mingma met een glinstering in zijn ogen. Hij had haar gisteravond geholpen om terug naar haar hostel te komen, door de Nepalese taxichauffeur te vertellen waar ze naartoe moest.

‘Ja hoor, prima!’ Ze dwong zichzelf erbij te glimlachen. Hij gaf een klopje op haar arm en ging er niet verder op in.

Ze keek hoe Dougs kritische blik over haar uitrusting ging. Hij pakte een van haar schoenen op en inspecteerde de zool. Het waren enorme gevaartes met drie verschillende lagen, speciaal bedoeld voor gebruik op achtduizend meter hoogte. De knalgele beenkappen ervan reikten tot aan haar knieën. Ze waren smetteloos, want nog ongedragen. Ze zouden cruciaal zijn om haar tenen in de extreme

koude tegen bevriezing te beschermen, maar ze waren zo groot dat ze er een paar extra inlegzolen in had moeten doen. Bijna alle kleding voor klimmen op grote hoogte – dons pakken, schoeisel – was gemaakt voor mannenlichamen. Ze had alles moeten aanpassen.

‘Nogmaals bedankt, jullie allebei, dat ik mee mag op deze expeditie,’ zei ze. ‘Het zal best vreemd zijn om ineens meer mensen mee te hebben. Ik weet dat jullie Charles tot nu toe alleen hebben ondersteund op zijn missie.’

‘We doen het graag,’ zei Mingma. Hij glimlachte zo breed dat zijn dunne snorretje de onderkant van zijn neus raakte. Zijn hartelijkheid stond in schril contrast met Dougs gegrom. Diens frons werd alleen maar dieper toen hij van haar schoeisel overstapte naar het inspecteren van haar ijsbijl met zijn oranje handvat en vervolgens haar klimgordel.

‘Ik hoop dat die goed is,’ zei ze. ‘Ik heb gegoogeld op de beste gordels voor bergbeklimmen en deze kreeg goede recensies.’

‘Kan ermee door. Eentje met verstelbare beenlussen was beter geweest.’

Haar wangen werden rood. ‘O. Dat wist ik niet.’

‘Dat had je moeten vragen – Google gaat je op achtduizend meter hoogte niet redden.’ Doug legde de klimgordel zorgvuldig terug op het bed, zodat de lussen niet in de knoop raakten. ‘Als ik een expeditie leid, neem ik normaal gesproken alleen klimmers met de juiste ervaring mee. Je weet nooit wanneer een berg besluit zich tegen je te keren. Het is niet alleen je eigen leven dat je daarboven op het spel zet.’

‘Dat heb ik wel geleerd van mijn laatste poging om een top te bereiken,’ zei ze en ze onderdrukte een rilling. ‘Ik heb er online zelfs iets over geschreven. Ik weet niet of je dat hebt gezien...’

Doug keek haar blanco aan. ‘Ik hou het internet niet echt bij.’

‘O, natuurlijk niet. Ik dacht dat je het misschien had gelezen, omdat het volgens Charles de reden was dat hij me voor deze expeditie heeft uitgenodigd...’ Ergens schaamde ze zich dat ze hierover was begonnen, maar tegelijkertijd was ze er juist blij mee. Minstens één iemand op deze tocht had dus níét haar inmiddels

beruchte, viraal gegane blogpost ‘Geen topprestatie’ gelezen – over haar totale onvermogen om de top te bereiken van letterlijk alle bergen die ze tot nu toe had getracht te beklimmen. Zodra Zach zich had gerealiseerd wie ze was, had hij erop gestaan om nog een rondje shotjes te trakteren...

‘Alles lijkt in orde te zijn. Dan ga ik nu de anderen controleren,’ zei Doug. ‘Als je alles hebt ingepakt, kun je je tassen gewoon in de kamer achterlaten: Mingma brengt ze naar beneden. Ik zie je om stipt elf uur in de lobby, dan gaan we op weg naar het vliegveld.’

Cecily rechtte haar rug. ‘Begrepen.’ Toen keek ze naar de enorme hoeveelheid spullen die ze moest inpakken. Ze had haar hele spaarboekje ervoor geplunderd. Alles wat ze bezat, lag nu op dit bed. Ze zag Mingma ook kijken. ‘Denk je dat ik te veel heb meegenomen?’

Mingma lachte. ‘Je zou meneer Zachs lijst moeten zien. Ik geloof dat hij zelfs een fotoalbum van zijn kinderen meeneemt. Wat neem jij mee naar de top?’

Ze beet op haar onderlip. ‘Eerlijk gezegd heb ik nog niet zo ver doorgedacht...’

‘Niet?’ Hij knipperde verrast met zijn ogen. ‘Overal in Thamel verkopen ze vlaggen. Waarom ga je niet even kijken of je er eentje kunt krijgen? Je hebt nog wat tijd.’

‘Echt? Geweldig idee. Bedankt, Mingma. Ik ga zodra ik hier klaar ben.’

Hij boog zijn hoofd en volgde toen Doug, haar kamer uit.

Cecily vouwde al haar kleren keurig op, verdeelde ze over een paar blokvormige ritshoesjes en stapelde deze vervolgens in de sporttas. Elk item vinkte ze opnieuw af op haar lijst.

Een ‘topvlag’ stond daar niet bij. Natuurlijk moest ze iets hebben om mee te nemen naar de top en omhoog te houden voor de foto. Waarom had ze daar niet eerder aan gedacht?

Terwijl ze de drukke straten in dook, wist ze dat het antwoord overduidelijk was.

Omdat je niet denkt dat je het gaat redden.

2

In het bezit van een Union Jack op zakformaat keerde Cecily terug naar het hostel. Zodra de deuren er openschoven, kreeg ze een telefoon in haar gezicht geduwd. ‘En kijk, daar heb je net een van mijn teamgenoten!’ riep Zach uit.

Zodra ze na haar bezoekje aan die bar was teruggekeerd in het hostel, had ze hem gegoogeld en ontdekt dat hij de CEO van Talk-Forward was, een hightech communicatiebedrijf uit Petaluma, Californië.

‘Zeg eens hallo, Celia!’

‘Ik heet Cecily,’ zei ze. Ze stak haar hand op en zwaaide naar de roedel stralende blonde kindjes op het brede scherm van zijn telefoon.

Zach legde een arm om haar schouder en trok haar naar zich toe, zodat ze samen in beeld verschenen. ‘We hebben hier nog steeds een jetlaghoofd. Jongens, dit is Cecily! Ze is een journaliste van wereldklasse, die een stuk over Charles gaat schrijven.’

Ze bloosde bij zijn omschrijving – dat was wel erg overdreven! – maar corrigeerde hem niet. Zach leek haar onbehagen niet op te merken.

‘De bergbeklimmer!’ riep het jongste jongetje.

‘Klopt, jochie: onze held van de Himalaya. Oké, jongens, ik hou vreselijk veel van jullie, maar nu moet ik ervandoor. De bergen wachten op me!’ Toen hij het telefoontje had beëindigd, blies hij luid uit. ‘Gek, om te bedenken dat dat voorlopig wel eens de laatste keer zou kunnen zijn dat ik ze heb gesproken. Heb jij je familie al gebeld?’

‘Eerlijk gezegd denk ik dat die liever pas weer van me horen als ik veilig terug ben.’

‘Ja, dat kan ik wel begrijpen. O, kijk eens wie daar aankomt!’ Zach wees over haar schouder naar de liftdeuren. ‘Is dat Charles niet?’

Toen Cecily zich omdraaide om te kijken, voelde ze diep in haar buik iets kriebelen. ‘Yep, dat is ’m.’

Het was sowieso niet moeilijk om Charles McVeigh in welke ruimte dan ook op te merken. Maar zelfs hier, in een hostel dat zat volgestouwd met bergbeklimmers aan de vooravond van hun expeditie, stak hij met kop en schouders overal boven uit. Hij was lang en gespierd, terwijl de meeste bergbeklimmers vooral pezig waren. Hij droeg een hemelsblauw donsjack met een TalkForward-logo op de arm. Zijn initialen – CM, waarbij de M een gestileerde bergketen was – waren op zijn borst én op zijn honkbalpet geborduurd.

Naast haar strekte Zach zich uit tot zijn volledige lengte – waarmee hij nog niet eens tot Charles’ schouders zou komen. Toch begreep ze zijn impuls om indruk te willen maken wel. Charles McVeigh wás al beroemd in de wereld van het bergbeklimmen, maar weldra zou hij legendarisch zijn. Hij stond op het punt om de eerste mens te worden die een ongekende, haast onmogelijke prestatie op zijn naam zou zetten: het beklimmen van de enige veertien bergen op aarde van boven de achtduizend meter in alpiene stijl, dat wil zeggen zonder gebruikmaking van aanvullende zuurstof – en dat alles in de loop van slechts één enkel jaar.

Hij noemde zijn missie ‘Fourteen Clean’.

De meeste bergbeklimmers – zoals Cecily, Zach en de rest van het team – klommen in expeditie- oftewel *siege*-stijl. Bij deze methode maakte je gebruik van elk voordeel dat er was – dragers, vaste touwen, ladders, eettentent, zuurstoftanks, een intensief acclimatisatietraject, iedere klimmer zijn eigen klimsherpa – om de berg veilig op en ook weer af te komen. Bij Charles’ methode liet je al die ondersteuning links liggen. Het was klimmen in zijn puurste vorm.

Charles was de hele reden dat ze hier nu was, in Kathmandu. Hij

had haar namelijk een exclusief interview beloofd, zodra hij zijn missie had volbracht. Dat artikel zou zonder twijfel het belangrijkste verhaal worden dat ze ooit had geschreven. Een stuk dat haar verdere carrière zou bepalen.

Toen ze hem zag, begon ze meteen in haar rugzak naar haar notitieblok en pen te zoeken. Ze dacht terug aan de opwinding van haar redacteur Michelle, toen ze haar vertelde dat ze dit interview had gescoord. Het exclusieve verhaal van de beroemdste bergbeklimmer ter wereld zou een enorme boost voor het tijdschrift *Wild Outdoors* betekenen.

Maar vervolgens leek Michelle bedenkingen te krijgen.

‘Denk je echt dat je dit kunt?’ had ze gevraagd. Cecily wist zeker dat haar redacteur dit verhaal liever zou laten optekenen door iemand als James, Cecily’s toenmalige vriend en vermaard verslaggever van avontuurlijke reizen. Maar het was Cecily – die juist de meeste bekendheid ontleende aan het níét bereiken van bergtoppen – die deze opdracht in de wacht had gesleept. En Charles had er een belangrijke voorwaarde aan verbonden.

Ze moest eerst samen met hem de top van de Manaslu bereiken.

Geen wonder dat Michelle haar twijfels had.

‘Ik zal mijn best doen,’ had ze gereageerd.

Michelle zuchtte. ‘Dat is natuurlijk prima, maar... kijk. Ik heb met het team hier overlegd. We willen dat artikel dolgraag hebben, maar we kunnen je pas betalen nadat je hebt geleverd.’

Het was alsof ze een stomp in haar maag kreeg. ‘Meen je dat nou? Maar dan kan ik het me met geen mogelijkheid veroorloven. Ik moet de vluchten betalen, mijn training... om het nog maar niet te hebben over alle uitrusting en de expeditiekosten.’ Er was zelfs nog meer, maar Cecily wilde nog enigszins professioneel proberen te blijven en niet té wanhopig te klinken.

‘Ik kan misschien reiskosten voor je regelen en een beetje extra, in ruil voor verslagen van de expeditie. Maar de rest... Het spijt me, Cecily, maar dat zul je zelf moeten uitzoeken.’

‘Maar toen James naar Antarctica ging, heb je alles vergoed! En dit interview wordt vele malen interessanter. Je hebt zelf gezegd dat het de profielschets van de eeuw zal worden.’

‘James is een van onze topjournalisten, hij heeft zich allang bewezen. Terwijl jij...’

‘Terwijl ik nog niks bewezen heb.’

Er viel een ongemakkelijke stilte toen Michelle zich niet haastte om haar te corrigeren. Cecily's gedachten vlogen van hot naar her. Ze had dit interview nodig om haar carrière een zwieper te geven. Maar het klonk nu alsof ze alles op het spel moest zetten om dit voor elkaar te krijgen. ‘Maar als het me lukt?’

‘Als het je lukt, betalen we. En dan krijg je ook meer opdrachten. Geloof me, hoe meer vrouwen van kleur ik in mijn team kan krijgen, hoe beter. En eerlijk gezegd... als je dit goed doet, denk ik dat het meer betekent dan slechts een artikel in *Wild Outdoors*. Dan komt er een boekcontract, een film. Dit is de kans die jouw carrière zou kunnen bepalen. En dat soort kansen komen niet zo vaak voorbij.’

Cecily's ademhaling werd weer normaal. Het was goed om te weten dat Michelle aan haar kant stond – ook al kwam dit doordat Cecily met haar voor-wit-doorgaande gezicht, in combinatie met de achternaam van haar Chinese vader, gold als de gemakkelijkst te accepteren versie van diversiteit.

Maar de woorden van haar redacteur bleven in haar hoofd doorgalmen. Niet alleen vanwege die kans. Ook vanwege de onuitsproken keerzijde ervan. Als ze dit verprutste, zat haar carrière als buitensportjournalist erop. Dan was ze terug bij af en moest ze weer gaan knokken voor stukken die amper genoeg opleverden om haar dagelijkse boodschappen van te betalen. Als dit haar niet lukte, zou het meer betekenen dan enkel dat ze alweer een top niet had bereikt.

Dan zou ze weer een baan hebben verknald.

Dan zou ze nooit een borgsom bij elkaar krijgen om haar eigen woning te huren.

Dan zou ‘Geen topprestatie’ veranderen in ‘Geen leven’.

Charles slenterde naar een groepje leren leunstoelen in de lobby.

‘Kom, dan gaan we hem begroeten voordat hij door fans wordt belaagd.’ Zach begon al te lopen voordat hij zijn zin af had. Cecily bleef nog even achter, ze zocht nog steeds haar pen. Nu ze Charles voor het eerst in maanden weer in levenden lijve zag, drong met een schok tot haar door wat ze op het punt stond te gaan doen.

Haar eerste achtduizendmeterpiek. Een van de hoogste toppen ter wereld.

En een van de dodelijkste.

Ze schudde de angst die haar in zijn greep begon te krijgen van zich af en volgde Zach.

‘Zó geweldig om hier te zijn, man.’ Zach schudde Charles krachtig de hand. Hij was zo te zien zwaar geïmponeerd. ‘Ik voel me zeer vereerd om in jouw team te zitten, serieus.’

Charles legde een hand op zijn hart. ‘De eer is geheel aan mij. Ga alsjeblieft zitten. Cecily, fijn om jou weer te zien.’

‘Ja, vind ik ook. Moeilijk om te geloven dat het nu eindelijk gaat gebeuren.’ Ze stak haar notitieblok omhoog. ‘Vind je het erg als ik je een paar vragen stel, terwijl we wachten op onze vlucht?’

Hij lachte. ‘Probeer je er nou een interview tussendoor te persen? Dat is niet wat we hebben afgesproken...’

Ze probeerde zo innemend mogelijk te glimlachen, in de hoop dat hij daardoor van gedachten zou veranderen. ‘Ik dacht... aangezien we technisch gezien nog niet op de berg zitten, dat een paar vraagjes vlak voor aanvang van onze tocht misschien wel konden?’

Hij schudde onaangedaan zijn hoofd. ‘Stop dat notitieboekje maar weg. Ik heb je hierheen gehaald om het echte expeditielevens te ervaren.’ Toen boog hij zich naar voren, trok zijn wenkbrauwen hoog op en zei zacht: ‘Geniet er maar van.’

‘Pardon... Charles?’

Een oudere vrouw met een licht Duits accent kwam op hen af. Charles stond op en gaf haar een kus op beide wangen. ‘Vanja! Hoe gaat het met je? Vanja, dit zijn Zach Mitchell – de directeur

van TalkForward, een pionierend technologiebedrijf – en Cecily Wong – de journaliste die ik heb uitgekozen om me op de Manaslu te vergezellen. Ze gaat hem beklimmen om het totaalplaatje te krijgen. Geen interview tot je de top hebt bereikt, nietwaar, Cecily?’

Cecily’s glimlach haperde en het duurde even voordat ze antwoordde: ‘Inderdaad.’

Vanja bekeek haar onderzoekend. ‘Indrukwekkend!’

‘Dit is Vanja Detmers. Ze runt de Himalaya-database hier in Kathmandu. Zij is degene die al mijn Nepalese toppen heeft geverifieerd.’

‘En met veel plezier, Charles.’

Cecily schudde de vrouw de hand en noteerde haar naam in haar notitieblok.

‘Ik ben gekomen om alle details van het team op te nemen, zodat ik jullie prestaties later kan verifiëren. Mag ik met jou beginnen, Cecily?’ Vanja kwam naast haar zitten en zette haar laptop op de lage salontafel voor hen.

‘O, ik weet niet of...’

‘Je wilt je naam toch wel in de geschiedenisboeken, of niet?’

Cecily bleef even stil. ‘Als ik het haal.’

‘Ongetwijfeld,’ zei Vanja, ‘je gaat immers met Charles! In veiliger handen kun je niet zijn. En als je toch in de problemen raakt, zal hij je redden.’

Charles glimlachte. ‘Dat is aardig van je, Vanja. Maar ik zou op deze berg toch liever geen problemen meer tegenkomen – na de Cho...’

‘Ach Charles, je bent te bescheiden. Niets verkoopt een verhaal beter dan een goeie ouwe reddingsactie, toch?’ reageerde de vrouw. Ze knipoogde er nog net niet bij. Toen opende ze haar laptop en begonnen haar handen over het toetsenbord te vliegen. Cecily leunde nieuwsgierig dichterbij. De Himalaya-database had tot doel het catalogiseren van iedereen die een poging ondernam om de top van een van de achtduizend meter hoge bergen van Nepal te bereiken. ‘Groot-Brittannië?’ vroeg ze aan Cecily, die daarop knikte.

Na nog een paar toetsaanslagen verscheen er een lijst op het scherm van alle Britse vrouwen die sinds de eerste – in 2008 – de top van de Manaslu hadden bereikt. Cecily knipperde geschrokken met haar ogen toen ze zag hoe kort dit lijstje was. Als ze het haalde, zou haar naam worden toegevoegd aan slechts een handvol andere! Nóg een herinnering aan hoe enorm de uitdaging was die voor haar lag.

‘Wat betekent dat sterretje, naast een paar van de namen?’ vroeg Cecily.

‘O, dat is om de jaren aan te geven waarin de klimmers slechts tot de zogeheten “voortop” hebben kunnen komen, dus niet op de werkelijke top van de berg,’ legde Vanja uit. ‘Sommige jaren is het te moeilijk om een route naar de echte top uit te zetten.’

‘Maar dit jaar gaan we het wel redden,’ zei Charles. ‘Maak je maar geen zorgen.’

‘Cecily?’ Mingma zocht haar blik en gebaarde haar naar hem toe te komen. Naast hem stond een jonge vrouw in een neongele sporttop met dunne bandjes en een paarse legging, en een veeg knalrode lippenstift als enige spootje make-up op haar gezicht.

Tot Cecily’s verrassing en vreugde herkende ze de vrouw: het was Elise Gauthier, een Frans-Canadese influencer en bergbeklimmer die ze al tijden op social media volgde, vanaf het moment dat ze onderzoek was gaan doen naar de klimwereld. Elise stond erom bekend dat ze op de berg altijd felle kleuren en opvallende sieraden droeg. Haar foto’s en filmpjes waren opvallend, haarscherp en goed van compositie. Ze had er echt oog voor.

Cecily kon niet voorkomen dat er een brede glimlach op haar gezicht verscheen. ‘O mijn god... Elise?’

‘Dat ben ik!’ De vrouw stak haar zonnebril in haar haar en schonk haar een stralende blik terug. ‘Ken ik jou?’

‘O, sorry... ik ben Cecily Wong. Ik volg je op Instagram en je bent een enorme inspiratiebron voor me. Ga je de Manaslu beklimmen?’

‘Ja, samen met Charles. Jij toch ook?’

‘Klopt... Wat een geweldige verrassing dat jij ook in het team zit.’

‘Voor mij ook!’ Ze boog zich naar Cecily toe en gaf haar een zoen op elke wang. Toen pakte ze haar arm en gaf er een kneepje in. ‘Ik dacht dat het gewoon ik en de jongens zou worden, zoals altijd in de bergen. Maar nu kunnen we fijn met elkaar optrekken.’

‘Ik heb iets voor jullie tweeën,’ zei Mingma. Hij stak zijn hand in zijn tas en trok er twee lange stroken oranje stof vol boeddhistische symbolen uit. Hij hing er een om Cecily’s hals. ‘Dit is een *khata*. Om je een veilige tocht over de berg te wensen.’

Cecily liet de zijden stof door haar vingers glijden. In het vliegtuig hierheen had ze zich nog zorgen zitten maken over haar naderende ontmoeting met de andere teamleden. Maar Zach had gisteravond best vriendelijk geleden, zij het wat arrogant. En nu bleek Elise het zonnetje in huis, ze koesterde zich in haar aanwezigheid. Als dit haar team was, dan ging het wel lukken.

De deuren van het hostel schoven open en Doug stapte binnen. ‘De auto’s zijn er,’ zei hij. Toen stak hij zijn hand op en begon zwijgend koppen te tellen. Hij fronste. ‘Mingma, is hij nog niet beneden?’ ‘Ik heb hem nog niet gezien.’

Met een woeste blik keek Doug op zijn horloge. Het was een paar minuten over elf.

‘Missen we nog iemand?’ vroeg Cecily aan Mingma.

‘Ja, er zit nog iemand in het team. Hij is er op het allerlaatste moment aan toegevoegd. Zijn naam is...’

Voordat Mingma zijn zin kon afmaken, klonk het belletje van de lift en stommelde er een man uit met een spiegelzonnebril op en een fraai uitzijnde digitale spiegelreflexcamera om zijn nek. Hij beende regelrecht naar de koffiehoeke in de lobby, maar Doug ging voor hem staan. ‘Daar hebben we geen tijd meer voor, Grant. We moeten gaan. Nu.’

‘Meen je dat nou? Eén kopje koffie maar, dan voel ik me een stuk beter...’

Cecily trok haar wenkbrauwen op. Kennelijk kwam er dus nog een Brit in hun team. Hij was waarschijnlijk van dezelfde leeftijd

als zij, misschien zelfs wat jonger, en zijn chique accent paste totaal niet bij zijn slordige uiterlijk. Hij zag eruit alsof hij regelrecht uit een bar kwam gestapt. Grants mond vertrok, maar zijn hele gezicht veranderde weer toen zijn oog op Charles viel. 'Ah, daar ben je, bro! Goed om je te zien. Ik was gisteravond straalbezopen. Ik ben je op een gegeven moment kwijtgeraakt in die club en werd wakker in een *momo*-restaurant. Klassiek. Klaar voor de berg?'

'Helemaal.' Charles had een zenuwtrekje in een van zijn wenkbrauwen. Hij stapte niet naar voren om Grant de hand te schudden, zoals hij bij Zach had gedaan. Maar Grant leek het niets uit te maken. Ze hadden elkaar duidelijk eerder ontmoet. Cecily's enthousiasme over haar teamgenoten begon een tikje te wankelen. Grants houding en gedrag deden haar denken aan de arrogante kakjongens die rondhingen op haar universiteit en overal waar ze kwamen deden alsof ze er de baas waren. Misschien liet ze zich gewoon leiden door Dougs overduidelijke afkeuring – niet dat Grant daar ook maar iets om leek te geven.

'Ik kan niet wachten tot ik het allemaal op film kan zetten. Ik ga ieder moment vastleggen.'

Doug kuchte. 'Oké, team. Laten we gaan.'

'Heel eventjes nog!' zei Elise. 'Vanja, zou jij een foto van ons allen willen maken?'

Ze drukten zich allemaal tegen elkaar aan, waarna Mingma de rest van de khata's uitdeelde. Charles stond in het midden en stak met kop en schouders boven de rest uit. Zeven volslagen vreemden die de komende maand op elkaar zouden zijn aangewezen, bij hun poging om een van de grootste en gevaarlijkste bergen ter wereld te beklimmen.

Cecily kon alleen maar hopen dat ze er klaar voor was.

Zodra het fotomoment voorbij was, stapte Charles tussen hen uit. 'Oké, tot gauw dan! Een veilige vlucht gewenst.'

'Ga je niet met ons mee dan?'

'Nee, ik kom later. Ik heb nog een paar administratieve dingetjes te regelen hier in Kathmandu. Daarbij, ik ben natuurlijk al geacclimatiseerd.'

De anderen waren al op weg naar de gereedstaande auto's, maar Cecily stond als vastgenageld aan de grond.

'Kom, Cecily... we moeten gaan,' zei Doug.

Haar blik vloog heen en weer tussen Doug en Charles. Charles leek aan te voelen wat ze dacht. Hij deed een stap naar haar toe, gaf een klopje op haar schouder en boog zich naar haar toe. 'Geen zorgen,' sprak hij in haar oor. 'Op de berg krijgen we meer dan genoeg tijd om te praten.'

Ze knikte, enigszins gerustgesteld door zijn aanraking. Ze kon bijna niet geloven dat ze pas minder dan een jaar geleden voor het eerst van Charles McVeigh had gehoord.

Ze herinnerde het zich nog al te goed. Het was afgelopen oktober geweest, op een ijsskoude ochtend. De ruitenwissers vlogen als een dolle heen en weer over de voorruit van de auto, de regen kwam met bakken uit de hemel.

'Je kunt het aan zijn ogen zien. Hij gaat het doen. Zolang hij het geld bij elkaar weet te krijgen tegen de tijd dat hij komend voorjaar op pad wil, gaat hij dat record vestigen – met gemak,' zei James.

Zij en James reden vanuit Londen naar Fort William, voor een

poging tot de beroemde National Three Peaks Challenge: het beklimmen van de hoogste bergen van Schotland, Engeland en Wales in slechts vierentwintig uur tijd. Dat wil zeggen, James' vriend en medejournalist Ben reed: zij moesten hun krachten sparen voor de klim. Cecily was één brok zenuwen. Ze maakte zich zorgen over het weer, haar conditie én de kolossale taak die voor haar lag. James deed zijn best om te zorgen dat ze zich ontspande. Alleen dacht hij dat ze minder ongerust zou worden als hij haar vertelde over een kerel die een gooi wilde doen naar een bijna onmogelijke klimprestatie. Lief bedoeld, maar de druk op haar borstkas werd er niet bepaald minder door.

‘En hij moet alle vergunningen nog rondkrijgen. De Chinese overheid heeft onlangs hard opgetreden op de Shishapangma,’ mengde Ben zich in het gesprek. Hij was zo lang dat hij zich over het stuur heen moest buigen om in de auto te passen. Het zag er niet erg comfortabel uit.

‘Die krijgt hij wel. Het zou stom zijn om hem af te wijzen. De hoeveelheid publiciteit die hij voor de hele hooggebergtebusiness genereert, is ongelooflijk.’

Ondanks haar zorgen over hun missie, vond Cecily het heerlijk om James zo enthousiast te zien. Hij was zelden zo ongeremd lovend – hij was altijd de eerste die dit soort vooraanstaande alpinisten bekritiseerde. Ze moest toegeven dat het haar ook intrigeerde.

‘Wat is er dan zo bijzonder aan deze vent, deze... hoe heet hij ook alweer?’ vroeg ze en ze boog zich vanaf de achterbank naar voren.

‘Charles McVeigh,’ zei James.

‘Er worden toch constant records gebroken in de bergen?’

James liet een spottend lachje horen en wierp haar een korte blik over zijn schouder toe. ‘Dat meen je toch niet? Niet op deze manier. Als Charles zijn missie volbrengt, zal dat alles op zijn kop zetten – en niet alleen voor de bergbeklimmerswereld. Hij verlegt de grenzen van het menselijk lichaam, laat de wereld zien waar de mensheid toe in staat is. Het is echt megatopklasse wat hij doet.’

‘Klinkt cool,’ zei ze.

James trok een grimas, waardoor Cecily wist dat hij ‘cool’ wel erg mild uitgedrukt vond. ‘Ik heb voor *ClimbersWeb* een stuk geschreven over zijn aankondiging van Fourteen Clean, maar hij verdient veel meer aandacht. Ik hoop echt dat ik *Nat Geo* of *Wild Outdoors* zover kan krijgen dat ze er een groot artikel aan wijden. Het is nog niemand gelukt om een exclusief interview met hem te scoren.’

Terwijl James en Ben verder discussieerden over wat deze Charles allemaal kon, leunde zij weer achterover en googelde zijn social media. James’ bevoegenheid en bewondering voor deze man intrigeerde haar. Ze raakte meteen onder de indruk van Charles’ foto’s van uitgestrekte berglandschappen en angstaanjagende paden tussen hoog oprijzende seracs, die gigantische torens van ijs. Ze was nog maar één keer in haar leven op een berg geweest: de Kilimanjaro in Tanzania. Dat had ze al zwaar genoeg gevonden. En die berg was lang niet zo hoog als de toppen die Charles probeerde te bedwingen.

‘Waarom eigenlijk precies deze veertien bergen?’ vroeg ze aan James.

‘Het zijn de enige bergen ter wereld die boven de achtduizend meter uit komen. En ze liggen allemaal in de Himalaya. De toppen van de “doodszone”. Letterlijk elke minuut die je boven die hoogte doorbrengt, sterft je lichaam af. De meeste mensen nemen daarom zuurstoftanks mee, maar Charles niet. Hij is een purist.’

‘Hoe kan het dat dat hem wél lukt?’

James’ gezicht verstrakte. ‘Dat weet ik niet. Dat zou ik hem dus dolgraag vragen. Maar hij negeert momenteel al mijn mails.’

‘Misschien moet ik hem eens mailen,’ zei Ben.

‘Waag het verdomme eens!’ gromde James.

Ben haalde beide handen van het stuur en stak ze in de lucht. ‘Het was maar een grapje, man! Jij krijgt dat interview heus wel. Je kent die types toch, alle bergbeklimmers zijn superbijgelovig. Hij wil waarschijnlijk pas met iemand praten als hij zijn hele missie heeft volbracht.’

‘Net als jij, Jay... Draag je vandaag niet precies dezelfde sokken als op de Aconcagua?’ zei Cecily plagerig, waarmee de stemming weer wat luchtiger werd. James en Ben hadden elkaar altijd om verhalen beconcurrerd, maar ze hadden samen ook veel avonturen beleefd. Zo had Cecily een etmaal lang doodongerust zitten wachten op nieuws, terwijl zij de hoogste berg van Zuid-Amerika probeerden te beklimmen. Ze hadden het gered – en zij had hun euforie gedeeld, terwijl ze veilig en wel in hun Londense appartement zat. Het had haar een kleine inkijk in het begrip *summit fever* gegeven: de drang om koste wat het kost de top te bereiken.

‘Mijn trouwe bergtopsokken.’ Hij knipoogde. ‘Werken als een tovermiddel.’

‘Behalve op de Kilimanjaro...’ Ze wreef even over zijn arm. ‘Daar voel ik me nog steeds rot over. Ik hoop dat ik je deze keer niet teleurstel.’

Hij stak een hand naar achteren, pakte de hare en kneep stevig in haar vingers. ‘Dat was anders. Hier hebben we niet met extreme hoogte te maken, schatje. En je bent getraind. Je zult het prima doen, maak je maar geen zorgen.’

Maar ze had het niet prima gedaan. Op de derde berg, de Snowdon – Yr Wyddfa in het Welsh – was ze gaan hallucineren van uitputting. Ze was toen al ruim twintig uur achter elkaar in beweging, na het beklimmen van de Ben Nevis in Schotland en de Scafell Pike in Engeland. Tijdens de lange autoritten ertussenin had ze niet fatsoenlijk kunnen uitrusten, laat staan slapen. Murw gebeukt door hevige wind en stortregens had ze, trillend van de kou, ineens geen stap meer kunnen verzetten. Ze waren toen pas halverwege een supersmalle route, die bekendstond als Crib Goch, waar ze over rotsblokken heen moesten klauteren die spekglad waren van het stromende water.

‘Ik ga het niet redden,’ zei ze tegen James. ‘Maar ga jij maar door. Dan kun je de uitdaging nog steeds in minder dan vierentwintig uur afronden.’

‘Nee Cecily, ik laat jou niet in de steek.’ Hij stopte op een vlak stuk en keek naar beneden, waar zij aan het worstelen was om bij hem te komen. Maar ze kreeg geen vat meer op de glibberige stenen.

Ze schudde haar hoofd. ‘Het heeft geen zin. Ik kán niet meer. Ik ga wel terug naar de auto, dat is niet zo ver. Ben heeft een thermosfles met warme thee. Alsjeblieft, ik wil niet nog eens zoiets meemaken als op de Kili.’

Ze zag de tweestrijd op zijn gezicht. Op de Kilimanjaro was hij samen met haar teruggekeerd. Maar nu kon hij de uitdaging afronden. ‘Als je het zeker weet...’

‘Echt! Kijk... de regen houdt al op, geloof ik. Ik red me wel.’ Ze was tot op het bot verkleumd, haar vingers bevroren en verkramp.

Hij blies een kus naar beneden. ‘Regelrecht naar de auto, oké? Er is hier lang niet altijd bereik, dus ik kan je niet bellen om te checken hoe het gaat. Maar ik zou binnen een paar uur naar de top en weer terug moeten kunnen zijn.’

‘Begrepen. Ga nu maar gauw!’ riep ze. Hij was al weg.

Maar ze had de auto niet gered. Na zijn vertrek had ze iets meegemaakt wat haar de rest van haar leven zou bijblijven.

Een vrouw was vlak voor haar ogen uitgegleden en van de rots af gevallen.

Het waren de afschuwelijkste uren van haar leven geweest. Wachterend op de reddingsploeg, had ze af en toe op een fluitje geblazen om hun locatie kenbaar te maken.

‘Je bent een held,’ had James gezegd toen hij haar weer zag en hij trok haar dicht tegen zich aan. Maar ze voelde zich helemaal geen held. Het enige wat ze had gedaan, was wachten op hulp. Ze had de vrouw niet kunnen redden. Ze kon niet meer terugdraaien wat er was gebeurd.

Toen ze weer in Londen waren, had James een artikel over het ongeluk geschreven, waarin hij haar ‘de Heldin van de Snowdon’ noemde.

Ze wilde dat hij dat niet had gedaan. Ze werd verteerd door

schaamte. Dus deed ze wat voor haar het natuurlijkst aanvoelde: ze begon te schrijven en zette haar ervaring – haar kant van het verhaal – op internet. Het resultaat was een pure, diepgaande blog die ze ‘Geen topprestatie’ had genoemd. Ze schreef over haar ontzetting over wat ze had gezien. Haar verdriet. En haar diepe, nog altijd voortdurende gevoel van mislukking – dat het haar niet was gelukt om de top van de Kilimanjaro te bereiken, dat het haar niet was gelukt om de Three Peaks Challenge te voltooien én dat het haar niet was gelukt om het leven van die vrouw te redden.

Ze stuurde het stuk naar Michelle, die de onlineblog van *Wild Outdoors* beheerde. Tot ieders verrassing ging het stuk viraal: de ene hit na de andere, het werd hun populairste blog van die maand. Dankzij James zagen de lezers haar al als een heldin. Maar haar blog leek zelfs een nog groter publiek aan te spreken, en dan met name vanwege haar onverschrokken eerlijkheid over haar falen om de top te bereiken. Het enige wat ze buiten het stuk had gehouden, was hoe diep ze had gerouwd om de vrouw die ze slechts zo vluchtig op die bergwand had leren kennen. Dat verdriet was nog te rauw.

Toch had ze er best een risico mee genomen – ze had zich helemaal opengesteld en haar verhaal eruit gegooid. En het had nog geloond ook. Voor het allereerst bevond ze zich op de weg naar succes. Ze had alleen nog iets nodig om haar carrière een knalstart te geven.

En toen kwam Charles op haar pad.

Een onvoorzien neveneffect van haar traumatische Snowdon-ervaring was een hernieuwde waardering voor Charles’ Fourteen Clean-missie geweest. Toen hij het voorjaar daarop op weg ging naar de Annapurna, de eerste berg van zijn uitdaging, begonnen zij en James zijn vorderingen online te volgen. James’ verslagen werden steeds lovender. Op de Dhaulagiri, de derde top, redde Charles een Italiaanse klimmer van een wisse dood. Dat verhaal raakte Cecily diep. Hij was duidelijk iemand die niet alleen iets voor zichzelf probeerde te bereiken; hij was ook bereid om alles op het spel te zetten voor een reddingspoging. Hij was een echte held – niet zoals zij.

En ze was niet de enige. Het verhaal van Charles' dramatische reddingsactie drong ook door tot de reguliere media. En vanaf dat moment keek de hele wereld mee. De druk was hoog, maar Charles liet zich er niet door afleiden. Met elke berg die hij bedwong, nam de opwindning rondom hem toe.

Tot Cecily's verbijstering bleek ze als enige journalist te zijn uitgenodigd om hem te zien spreken op een fondsenwervingsbijeenkomst in Londen, vlak na zijn succesvolle beklimming van de K2. Hij zat toen ruim halverwege zijn missie, maar had een verse kapitaalinjectie nodig om ook de laatste bergen te kunnen tackelen. James had gebriest van jaloezie, maar ze had hem proberen te sussen door hem mee te nemen. Op deze bijeenkomst had Charles een spraakmakende mededeling gedaan: op zijn laatste berg van de missie, de Manaslu, zou hij zich laten vergezellen door een team. Het maakte hem alleen maar legendarischer. *Niet alleen kan ik dit... ik kan het ook nog eens terwijl ik een team leid.*

Op het feest na afloop van het evenement zocht Charles haar op. Ze bevonden zich in een monumentale zaal van de Royal Geographic Society, vol met mensen die alleen maar bleven om Charles' rug met één oog in de gaten te houden, omdat ze wanhopig verlangden naar een ogenblik met de eregast. Zijn aandacht was echter uitsluitend voor haar bestemd.

'Ik heb gezocht naar een journalist die me zou willen vergezellen op mijn laatste berg. En ik wil graag dat jij dat bent, Cecily,' zei hij.

Ze spuugde haar champagne bijna uit. 'Pardon... wát?'

Ze voelde hoe James naast haar verstijfde en zijn gewicht verplaatste.

Áls Charles al doorhad dat James zich ongemakkelijk voelde, dan liet hij daar in ieder geval niets van merken. 'Kom met me mee naar de Manaslu. Het is een prima berg: echt wel haalbaar voor een beginneling en adembenemend mooi. De enige manier om mijn verhaal recht aan te doen, is het zelf meemaken vanaf de berg zelf. Door het aan mijn zijde te documenteren.'

Ze begon grinnikend met haar hoofd te schudden, maar Charles lachte niet. Toen slikte ze en wierp een korte blik op James. ‘Wacht... meen je het echt? Maar ik kan toch niet...’

‘Jawel, dat kun je wel. En nadat jij en ik allebei de top hebben bereikt, krijg je dat interview van me,’ zei Charles.

‘En als het me niet lukt?’

Charles glimlachte en er flitste iets door zijn ijsblauwe ogen. ‘Dat is gewoon geen optie.’

En dat was ’m dus – de knalstart voor haar carrière waarop ze had zitten wachten. Op dat ogenblik was de kogel door de kerk: zij ging die berg op.

Achter haar kuchte Doug, terwijl hij nadrukkelijk op zijn horloge keek. Geen wonder van geduld, deze man. Toen hij zag dat ze keek, gebaarde hij dat ze hem moest volgen, waarna hij op weg ging naar de auto’s.

‘Veel plezier in Samagaun en in het basiskamp,’ zei Charles tegen haar. ‘Concentreer je goed op je voorbereiding. Doe je acclimatisatierondes, zorg dat je op je gemak gaat voelen op de berg, maak je deze expeditie eigen. Ik weet dat je het kunt. Als ik straks aankom, kunnen we meteen samen doorstomen naar de top. En daarna kunnen we fatsoenlijk praten.’

‘Dank je, Charles. Succes met je administratie.’ Cecily ademde diep in en volgde toen haar expeditieleider. Toen de automatische deuren openschoven, sloeg haar een golf warme, plakkerige, vochtige lucht in het gezicht. Het voelde alsof het elk moment kon gaan onweren.

Ze keek nog één keer over haar schouder naar degene die ze zou gaan interviewen. Met zijn armen gevouwen voor zijn borst stond hij te kijken hoe ze vertrokken. Toen liet ze zich naast Zach en Grant op de achterbank glijden, waarna de klaarstaande auto’s hen wegvoerden naar de helikopterlandingsplaats, voor hun vlucht naar Samagaun aan de voet van de Manaslu.

Ze vond het spannend dat ze op weg was naar diep in het hart van de Himalaya, maar kon de knagende onrust in haar buik ook niet negeren.

Ze was hier om een verhaal te schrijven, en dat verhaal leek nu achter te blijven in Kathmandu.

FRAGMENT UIT CECILY WONGS BLOG 'DE MANASLU: DE LAATSTE BERG'

3 september
Samagaun, Gorkha, Nepal
3.500 meter

Gegroet vanuit het prachtige dorpje Samagaun! We zijn er. Nou ja, wij allen behalve de grote man – Charles McVeigh. Maar geen zorgen: hij heeft zijn missie niet opgegeven. Hij is achtergebleven in Kathmandu om nog wat administratieve taken af te handelen. Met zijn hele papierwinkel, bureaucratie en fondsenwerving voor het beklimmen van al deze grote bergen, lijkt de logistiek van de missie nog wel een grotere uitdaging voor Charles dan het bereiken van de toppen zelf.

Zoveel zaken in de bergbeklimmerij hangen af van geluk – zelfs simpelweg bij de berg zien te komen. Zware regenval dreigde ons al te laten stranden in Kathmandu, maar gelukkig werd het toen toch even droog en hield dat weerbeeld lang genoeg aan om een helikopter te kunnen

pakken. Lopen van Kathmandu naar Samagaun, het dorp dat het dichtst bij de Manaslu ligt, zou ons een week hebben gekost (hoewel ons Sherpa-team het in een paar dagen schijnt te kunnen), dus achtte Doug het zinvol om ons te laten vliegen.

En wat een vlucht was dat! Even over tweeën 's middags stegen we op en scheerden vervolgens laag over de uitgestrekte stad Kathmandu. De wirwar van gebouwen maakte al gauw plaats voor golvende groene terrassen en dicht oerwoud, terwijl we de meanderende rivier beneden ons volgden, wolken en regen zo veel mogelijk ontwijkend. Zo nu en dan zagen we de hemelsblauwe tinnen daken van geïsoleerd liggende nederzettingen tussen het groen – vanuit de lucht was niet echt te zien hoe de bewoners bij hun afgelegen huizen konden komen. Na een korte pitstop om te tanken veranderde het landschap opnieuw. Ditmaal kwamen er adembenemende naaldbossen en bergruggen, terwijl we steeds hoger stegen. Aan weerszijden van de helikopter zagen we watervallen over rotsen bruisen. Echt, de uitzichten die ik tijdens deze vlucht heb gezien maakten de prijs van deze expeditie al dubbel en dwars waard.

Samagaun ligt aan de voet van de Manaslu. De berg heeft zijn gezicht echter nog niet laten zien, hij verstopt zich halsstarrig achter een wolkenbank. We zitten immers nog in het staartje van het moessonseizoen. Toch bouwt de spanning zich gestaag op.

Ik zit dit te schrijven in een theehuis, vlak naast een fel brandend houtvuur. De eigenares, Shashi, heeft ons warme koffie met veel melk uit haar keuken gebracht en ik heb mijn voorraad snacks al aangesproken. De houten tafels

zitten vol met bergbeklimmers van over de hele aardbol. We staan allemaal op het punt om aan het avontuur van ons leven te beginnen.

Zoals veel van jullie lezers weten, heb ik vooral naam gemaakt door een aantal bergtoppen níét te bereiken. Maar Charles bezit de opmerkelijke gave om zelfs de meest onzekere personen zelfvertrouwen te geven. Onder zijn leiding weet ik dat ik het kan. Hij straalt zoveel succes uit! Zelfs in de korte tijd die ik samen met hem in Kathmandu heb doorgebracht, is me duidelijk geworden dat hij een hele generatie van klimmers inspireert. Op dat soort mensen moeten we zuinig zijn. Elke stap die hij op een berg zet, brengt hem dichterbij het omgooien van al onze kennis over wat we voor het menselijk lichaam mogelijk achten – op de meest onherbergzame plekken ter wereld. En ik heb het voorrecht om op deze reis mee te mogen.

Wat zijn onze volgende stappen? Aangezien we hier al op flinke hoogte zitten, zullen we eerst een dag doorbrengen met wennen aan de ijlere lucht. Dat wordt sowieso een rode draad in dit hele avontuur: proberen te leven volgens het aloude bergsportdevies ‘klim hoog, slaap laag’, zodat onze lichamen zich kunnen aanpassen aan de grotere hoogtes. Dit betekent dat we er in een reeks van acclimatisatierondes op uit zullen trekken, steeds weer omhoog en omlaag over dezelfde paden, met telkens weer dezelfde huiveringwekkende obstakels: dreigende ijstorens, diepe gletsjerspleten en haast verticale ijswanden.

Charles zal dit alles ook nog eens zonder extra zuurstof of vaste touwen doen. Toch is hij vooral beroemd omdat hij zo goed tegen de hoogte kan: hij beweegt zich op acht-

duizend meter voort met bijna hetzelfde gemak als hij op zeeniveau doet.

En ik? Zelfs mét aanvullende zuurstof heb ik geen idee hoe ik het zal gaan doen. Je kunt dit immers op geen enkele manier van tevoren ontdekken, er bestaat geen methode om je lichaam hier daadwerkelijk op voor te bereiden. Het enige wat ik kan doen, is de ene voet voor de andere blijven zetten, net zo lang tot ik de top heb bereikt (als ik niet eerder al instructies krijg om om te keren).

Maar de top bereiken is natuurlijk nog maar de helft van de hele strijd. Volgens veel bergbeklimmers kan afdalen minstens zo'n grote uitdaging vormen.

Duim dus maar voor me! Ik zou het nog wel eens kunnen gebruiken. Op de berg kan immers van alles gebeuren.